

Vācijas Ārstu biedrības prezidenta Dr. Klaus Reinharda (*Klaus Reinhardt*) runa svinīgajā pasākumā „Vācijas Ārstu biedrībai – 75 gadi”

Profesionālā brīvība kā medicīniski ētisks pienākums

Esiet bez raizēm! Šim brīnišķīgajam muzikālajam ceļojumam laikā, kurā cauri Vācijas pēckara vēsturei mūs aizveda „BERLINs FINEST JAZZBAND”, tagad nesekos vēsturisks ceļojums cauri 75 Vācijas veselības aprūpes politikas gadiem.

Tas arī nemaz nebūtu vajadzīgs. Jo Vācijas Ārstu biedrības darbs, ko tā veic kā nozīmīga Vācijas veselības un sociālās politikas veidotāja, manuprāt, ir ļoti aizraujošā un uzskatāmā veidā, izmantojot daudzus piemērus no pēdējām desmitgadēm, atspoguļots mūsu jubilejas publikācijā, kas veltīta Vācijas Ārstu biedrības 75. gadadienai.

Vienu gan es varu pateikt jau iepriekš: tās lasīšanas laikā jūs ik pa brīdim pārņems *déjà vu* sajūta. Jo daudzas no tēmām, ar kurām Vācijas Ārstu biedrībai reiz nācās saskarties savas darbības pirmajos gados, ir aktuālas joprojām, turklāt, iespējams, pavadīs mūs vēl ilgi.

Dāmas un kungi, dārgie kolēģi un kolēģes! Tā vietā, lai atskatītos pagātnē, es vēlos izmantot šo jubilejas pasākumu, lai distancētos no citkārt tik drudžainās ikdienas rosišanās veselības politikas jomā un dalītos ar jums dažās pārdomās par mūsu profesiju, ārstu pašpārvaldes vērtību un profesionālo brīvību kā medicīniski ētisku pienākumu.

Protams, to nav iespējams izdarīt pavisam bez ieskata vēsturē. Taču es centīšos, lai tas būtu īss.

Vācijā jau 19. gadsimta otrajā pusē ārstu kopienas vēlme strukturēti līdzdarboties veselības aprūpes sistēmas veidošanā bija daudz izteiktāka nekā daudzās citās valstīs. Šos centienus lieliski ilustrē Virhova (*Virchow*) apgalvojums: „Medicīna ir sociāla zinātne, un politika nav nekas cits kā medicīna lielā mērogā”.

Tad, pēc Otrā pasaules kara, Rietumvācijas okupācijas teritorijās varēja izveidoties mūsdienu izpratnē „īsta” ārstu pašpārvalde. 1947. gada 18. un 19. oktobrī rietumu okupācijas teritorijā darbojošās ārstu biedrības Bādnauheimā izveidoja „Rietumvācijas Ārstu biedrību asociāciju”, kas astoņus gadus vēlāk tika pārdēvēta par „Vācijas Ārstu biedrību”.

Kopš 1990. gada šai asociācijai ir pievienojušās arī jaundibinātās Austrumvācijas federālo zemju ārstu biedrības. Šobrīd Vācijas Ārstu biedrība kā Vācijas ārstu biedrību asociācija pārstāv aptuveni 550 000 ārstu visā Vācijas teritorijā. Tādējādi ārstu pašpārvalde ir būtiska Vācijas veselības aprūpes sistēmas iezīme, un šādā formā tādas nav nekur citur pasaulē, izņemot Austriju. Protams, pašpārvalde šeit nav pašmērķis.

Profesors Taupics (*Taupitz*) to ir brīnišķīgi kodolīgā veidā paudis savā rakstā, kuru viņš kā viesautors iesniedza mūsu jubilejas publikācijai: „No socioloģiskā viedokļa pašpārvalde balstās uz līguma starp sabiedrību un kādas profesijas pārstāvjiem. Sabiedrība nodrošina šīs profesijas pārstāvjiem autonomiju tās profesionālās darbības īstenošanā un aizsardzību pret nekvalificētu konkurenci. Pretī tā

[sabiedrība] saņem ticamu efektīvas pašregulācijas un paškontroles solījumu. Šādā aspektā ārsta profesijas pārstāvji garantē pacientiem un sabiedrībai medicīniskā personāla profesionālo kompetenci un integritāti.”

Šajā sistēmā īpaša atbildība ir ārstu biedrībām. Tās ne tikai pārstāv savu biedru profesionālās intereses attiecībā pret politiķiem, citām pašpārvaldes struktūrām un plašsaziņas līdzekļiem.

To pienākumos ietilpst arī savu biedru profesionālās darbības uzraudzība, tās darbojas kā starpnieki un vidutāji, kā arī soda par profesionālās ētikas normu pārkāpumiem.

Turklāt tās garantē ārstu atbilstību augsta līmeņa profesionālajiem standartiem, piedāvājot tālākizglītības pasākumus un ārstu padziļinātu apmācību noteiktās specialitātēs.

Pateicoties savai kompetencei, tuvumam praksei un saiknei ar saviem biedriem, ārstu pašpārvaldes organizācijas var daudzus jautājumus noregulēt labāk un efektīvāk, nekā to spētu politiķi.

Iemesls tam, ka ārstu tehniskie, profesionālie un tiesiskie standarti, neskatoties uz izteiktām federālajām struktūrām, būtībā ir vienādi, ir ne tikai federālo zemju ārstu biedrību ciešā sadarbība savā starpā un ar Vācijas Ārstu biedrību.

Dāmas un kungi, šajā pašpārvaldes sistēmā, kuru raksturo tās dalībnieku ieinteresētība un kompetence, ārstu profesionālā brīvība rada sabiedrībai ārpus viņu profesionālās pamatdarbības robežām esošu pievienoto vērtību ētikas, ekonomikas un kultūras ziņā. Ārstu pašpārvalde, kas tiek īstenota federālo zemju ārstu biedrību un Vācijas Ārstu biedrības darbā, nebūtu iedomājama bez ārstu profesionālās brīvības.

Profesionālā brīvība nav novecojusi vērtība, kas mantota no aizgājušajiem laikiem, kaut arī daži politiķi un viens otrs izmaksu sedzējs ļoti uzstājīgi cenšas par to pārliecināt. Nē, profesionālā brīvība ir *sine qua non* un līdz ar to – pamats, lai cilvēki uzticētos ārstiem.

Vācijas Ārstu biedrība un federālo zemju ārstu biedrības uzskata sevi par funkcionālu pašpārvaldi, kas ir profesionālās brīvības izpausme un vienlaikus arī instruments tās nodrošināšanai.

Par to, ka ārstu biedrībām patlaban ir vairāk nekā jebkad agrāk nepieciešams uzņemties šo aizsardzības funkciju, liecina liels valsts iejaukšanās gadījumu skaits un ekonomiski motivēti dažādu pušu mēģinājumi ietekmēt ārstu profesionālo darbību.

Dāmas un kungi, ļaujiet man šeit pavisam skaidri pateikt vienu lietu: jēdziena izpratne „ārsta profesija ir brīvā profesija” ir deklaratīvs konstatējums un līdz ar to kaut kas vairāk par socioloģisko terminu „profesionālā brīvība”.

Apspriežoties par Vācijas Ārstu kodeksu 1959. gadā, Veselības aprūpes komitejas rakstveida ziņojumā par tā 1. pantu bija teikts šādi: „Ir principā jānodrošina ārstu darbības brīvība neatkarīgi no tā, kādā formā tiek īstenota profesionālā darbība.”

Arī šodien joprojām ir vērts regulāri atgādināt politiķiem un izmaksu sedzējiem, ka ārsti netika dalīti ārstos, kas strādā slimnīcās, ārstos, kas darbojas kā ierēdņi un ārstos, kas īsteno pastāvīgu profesionālo darbību kā pašnodarbinātie.

Arī militārie ārsti veic darbību brīvajā profesijā – tieši tāpat kā ārsti, kas strādā pastāvīgā darbā veselības aprūpes centros, turklāt arī tad, ja šos centrus pārvalda komercsabiedrības.

Visu ārstu medicīniski profesionālā rīcības brīvība un ārstu profesionālās ētikas un medicīnas jomu regulējošajos tiesību aktos noteiktais pienākums uzņemties personīgu atbildību par pacientu labklājību, mūsaprāt, ir kvalitatīvas pacientu aprūpes pamatnosacījums.

Šī profesionālā autonomija kalpo tikai un vienīgi pacientu interesēm, un līdz ar to mūsu ieskatā tā arī ir daļa no pacientu tiesībām!

Taču šīs pacientu tiesības tiek ierobežotas, ja klīniku vadība un izmaksu sedzēji, kā arī it īpaši uz kapitālu orientēti ārējie investori ambulatorās aprūpes sektorā liek ārstiem domāt tikai tirgus ekonomikas dimensijās un rīkoties saskaņā ar komerciālām nosacījumiem.

Profesors Jērgs Hope (*Jörg Hoppe*), kuru vairākums no jums iepazīna, kad viņš darbojās Vācijas Ārstu biedrības prezidenta amatā, bija viens no pirmajiem, kurš brīdināja par šādu brīvas profesionālās darbības īstenošanas apdraudējumu.

Jērgs Hope ir dedzīgi iebildis pret ietekmēšanu, no medicīnas viedokļa nevajadzīgu standartizāciju un tā saukto „pavārgrāmatu medicīnu”, atņemot ārstiem jebkādu rīcības brīvību, kas ļautu pieņemt patstāvīgus lēmumus par ārstēšanu.

Man šķiet, ka daudzi tolaik nemaz nebija aptvēruši šīs problēmas apmērus.

Strukturēti ārstniecības procesi ir pamatoti, un tas nekādā veidā netiek apšaubīts. Taču medicīna nav tikai „tīra” dabaszinātne, kurā ārsti strādā vienīgi pēc shematiski abstraktiem noteikumiem.

Slimību gaita var būt tikpat dažāda kā mūsu pacienti. Ārstēšana pēc vienādas shēmas nedarbojas – to es varu jums droši apliecināt no savas ilggadējās ģimenes ārsta pieredzes.

Tieši ļoti personiskās un individuālās attiecības starp ārstu un pacientu, kuru pamatā ir ārsta eksperta statuss un no tā izrietošais zināšanu pārkums, salīdzinot ar personu, kura viņam uzticas, ir tas, kas nosaka brīvās profesijas atbildības jomu. Šīm īpašajām attiecībām ir būtiska pozitīva ietekme uz atveseļošanās un ārstēšanas rezultātiem.

Ņemot vērā profesionālā noslēpuma glabāšanas pienākumam pakļautas personas statusu, šo individuālo attiecību īpašais tiesiskais aspekts vēlreiz izpaužas atšķirīgā kontekstā.

Šī īpašā aizsardzība, kādai ir pakļauts tā sauktais „ārsta noslēpums”, ir arī tiesiskas valsts organizētas pilsoniskas sabiedrības izpausme. Jebkurš šīs aizsargājamās jomas ierobežojums ir vērtējams kā iejaukšanās valsts tiesiskumā.

Ikdienas realitātē arvien izteiktāk komercializētās, daļēji pat teju industrializētās veselības aprūpes sistēmas apstākļi arvien vairāk spiež mūs izmantot shematizētus un laika ziņā strikti saplānotus ārstēšanas procesus.

Mans godātais kolēģis profesors Maijo (*Maio*) reiz brīdināja par „vadības fantāzijām”, kas var nest sev līdzī ārstu profesijas deakademizācijas, profanācijas un deprofesionalizācijas riskus.

Nākamajā Vācijas Ārstu konferencē, kas nākošgad notiks Esenē, mēs īpaši detalizēti aplūkosim deprofesionalizācijas riskus, kas nemanāmi piezogas mūsu jomai.

Blīvāks darba grafiks, ekonomiskais spiediens un laika trūkums rūpīgai pacientu ārstēšanai arī ir tēmas, ko mēs aplūkojam savos pasākumos, kurus regulāri rīkojam kopā ar jauniešiem ārstiem. Tajos kļūst skaidrs, ka daudzi kolēģi patiešām atrodas dilemmas situācijā.

No vienas puses, viņi ir spiesti izpildīt tīras tirgus ekonomikas prasības, no otras puses, viņiem, protams, ir pienākums veikt savas ārstnieciskās darbības tā, lai tās atbilstu ārsta ētikas principiem, pamatojoties uz Ženēvas deklarāciju.

Šim pieaugošajam nedrošumam var pretdarboties tikai tad, ja slimnīcas un ambulatorās prakses tiek uztvertas kā daļa no vispārējās nozīmes sabiedriskajiem pakalpojumiem. Tām jāvar darboties tā, lai būtu skaidri pamanāma un saglabāta to fokusēšanās uz pacientu labklājību.

Dāmas un kungi, ļaujiet man šajā vietā izdarīt īsu atkāpi saistībā ar aktuālo veselības aprūpes politiku. Federālā valdība plāno pēc dažiem mēnešiem īstenot visaptverošu reformu stacionārās aprūpes sektorā.

Saskaņā ar dažiem izteikumiem tās ietveršot arī pārkārtojumus slimnīcu finansējuma jomā. Mēs to ļoti atbalstām! Jo pašreizējā sistēma, kas paredz vienotu izmaksu likmi katram ārstēšanas gadījumiem, saucot lietas īstajos vārdos, ir izgāzusies.

Ir pienācis pēdējais brīdis, lai slimnīcu finansējumu atkal apgrieztu kājām gaisā. Pašreizējā finansēšanas sistēma noved pie principiāli nepareizas pārvaldības, jo spiež un motivē slimnīcas organizēt savu darbību, vadoties pēc industriāliem kritērijiem.

Tādi svarīgi ārstu darbības aspekti kā, piemēram, rūpes par pacientiem, netiek turēti godā.

Vācijas Ārstu biedrība nesen publicēja tās Ētikas un medicīniski juridisko pamatjautājumu komitejas izstrādāto dokumentu, kas ietver priekšlikumus par to, kā šāda reforma varētu izskatīties.

Šeit minēšu tikai tik daudz: tas, ka ir jāorientējas uz pacientu labklājību, ir skaidri jānostiprina un līdz ar to ilgtspējīgi jānodrošina veselības aprūpes sistēmas augstākajā līmenī, proti, slimnīcu vadībā.

Ir beidzot jāatceļ ekonomiski motivēto nosacījumu dominējošā loma lēmumos par mērķu saskaņošanu un personāla izvietojumu. Faktiskā nepieciešamība pēc ārstniecības un aprūpes personāla ir jānovērtē reālistiski.

Vācijas Ārstu biedrība strādā pie instrumentiem, kas ļaus to izdarīt racionāli un pārredzami.

Šajā sakarā ir īpaši svarīgi uzmanības centrā izvirzīt saskarsmes laiku ar pacientu un atņemt ekonomiskos stimulus, kas saistīti ar pacientu plūsmas apstrādi strikti saplānotā, ierobežotajiem resursiem pakļautā veidā, neņemot vērā viņu individuālo slimības situāciju.

Šajā vietā es varētu jums nosaukt vēl daudzus citus punktus, uz kuriem mēs esam vērsuši politiku uzmanību. Taču, kad es dzirdu, ka federālais veselības ministrs būtībā vēlas izstrādāt slimnīcu reformu, neizejot no apspriežu telpas un sapulcējot ap tās galdu teorētiķus, no kuriem viens otrs jau sen nav slimnīcā ārstējis nevienu pacientu, manas cerības noplok.

Starp citu, viņš to pamato tādējādi, ka ir atvērts zinātnei, ko es vērtēju ļoti atzinīgi, un, citēju, „noturīgs pret lobiju interesēm”.

Šāds izteikums cita starpā atklāj divas lietas:

- principiāli nepareizu izpratni par brīvās profesijas pašpārvaldi;
- aizspriedumainu neuzticēšanos pašpārvaldes institūcijām.

Dāmas un kungi, kad es šodien lūkojos uz jūsu, kā arī citu politikas un veselības aprūpes jomas pārstāvju daudzajiem brīnišķīgajiem rakstiem iekļaušanai mūsu jubilejas publikācijā, domāju, ka termins „lobiju organizācija” noteikti neattiecas uz Vācijas Ārstu biedrību.

Savukārt pareizs man šķita šāds Vācijas Ārstu biedrības darba apraksts:

Es citēju: „Fakts, ka Vācijas Ārstu biedrība tik mērķtiecīgi uzliek pirkstu uz brūcēm, kuru dziedēšanā tā plāno izmantot savas kompetences spēku, ir daļa no tās panākumiem.

No vienas puses, ārsti ieklausās pacientā. No otras puses, Vācijas Ārstu biedrībai kā institūcijai [...] ir cieša saikne ar medicīnas zinātni, pētniecību un uz pierādījumiem balstītu medicīnu.

Šī veselīgā skatījuma uz pacientu un progresa perspektīvas kombinācija padara Vācijas Ārstu biedrību par sava veida seismogrāfu izmaiņām veselības aprūpes sistēmā. Un, kad runa ir par politisku un juridisku reakciju uz šādām izmaiņām, Vācijas Ārstu biedrība zinoši nāk klajā ar priekšlikumiem.”

Dāmas un kungi, es nepārprotami piekrītu tam, kā federālais veselības ministrs ir aprakstījis Vācijas Ārstu biedrības darbību!

Būtu jauki, ja ministrs atcerētos savas rindas turpmākajā slimnīcu reformas izstrādes procesā. Vai arī – iespējams, viņam būtu nepatīkami, ja mēs patiešām ieliktu pirkstu brūcē?

Dāmas un kungi, profesionālās brīvības saglabāšana un pacientu aizsardzība ir vienas monētas divas puses. Mēs uztveram profesionālās brīvības saglabāšanu un tālāku attīstīšanu kā medicīniski ētisku pienākumu.

Var jau būt, ka politiķiem un izmaksu sedzējiem šāda pamatnostādne ir neērta, taču mums tā nav apspriežama.

Tie, kuri apšaubā ārstu profesionālu brīvību, pakļauj šaubām arī pacientu tiesības uz ārstēšanu saskaņā ar Ženēvas deklarācijas noteikumiem. Un mēs to nepieļausim.

Kā redzat, ārstu profesionālā brīvība individuālā līmenī caurstrāvo ārstu darbu un mijiedarbību ar viņu pacientiem.

Tāču profesionālajai brīvībai ir arī ietekme sociālā līmenī, ar ko vēlos norādīt uz ārstu kā brīvās profesijas pārstāvju saistību ar sabiedrības interesēm.

Kā zināms, Vācijas Ārstu kodeksa 1. panta pirmais teikums skan šādi: „Ārsts kalpo indivīdu un visas tautas veselībai.” Tādējādi tiek pausts, ka ārstu kā brīvo profesiju pārstāvju darbība ir vērsta arī uz visu sabiedrību kopumā.

Šī ārstu darbības pamatnostādne vienmēr ir bijusi svarīga. Šajā īpašu izaicinājumu pilnajā laikā tas ir būtiski mūsu sabiedrības labklājībai!

Dāmas un kungi, mēs vēlamies atzīmēt Vācijas Ārstu biedrības pastāvēšanas 75. gadadienu pienācīgi, cienīgi un arī svinīgi. Tāču patiesi bezrūpīga svinēšana šajā laikā diez vai ir iespējama.

Krievijas necilvēcīgais un visas civilizācijas normas pārkāpjošais, agresīvais karš pret Ukrainu, satricina, rada sašutumu un nomāc mūs un aizēno visu šajās dienās notiekošo, tostarp arī šodienas svinīgo ceremoniju.

Tāču mūsu jubileja var būt labs iemesls aizdomāties par to, kas padara mūsu demokrātiju, mūsu sabiedrību un mūsu valsti tik dzīvīgu un spēcīgu. Tajā savu ieguldījumu dod daudzas sabiedrības grupas. Un ārsti to dara pavisam izšķirošās situācijās.

Viņi sniedz medicīnisko palīdzību tiem daudzajiem tūkstošiem sieviešu un bērnu, kuri uz mūsu valsti aizbēguši no Ukrainas. Viņi – bieži vien brīvprātīgā darba ietvaros – palīdz uzņemšanas iestādēs, organizē papildu konsultāciju laikus bēgļiem, aprūpē cilvēkus, kuriem ir smagi ievainots ķermenis un dvēsele, un ir gatavi sniegt palīdzību pat vietās, kur norisinās karadarbība.

Gandrīz katru nedēļu mēs Vācijas Ārstu biedrībā saņemam vēstules no kolēģiem, kuri ir izveidojuši ļoti dažādas atbalsta programmas cilvēkiem Ukrainā un to pametušajiem bēgļiem. Tās ietver gan telemedicīnas konsultāciju pakalpojumus, gan medikamentu transportu, gan traumatoloģijas tīkli.

Šī mūsu kolēģu nesavtīgā iesaistīšanās ir nenovērtējama. Viņu došanās palīgā cilvēkiem, kas nonākuši nelaimē, ir „ārstējoša” šī vārda labākajā nozīmē. Turklāt tas papildina daudzus citus pēdējos gados īstenotus palīdzības pasākumus krīzes situācijās, starp kurām var minēt bēgļu masveida ierašanos 2015. gadā, plūdu izraisīto katastrofu Āras upes ielejā un koronavīrusa pandēmijas apturēšanu, kas no mums visiem ir prasījusi daudz.

Tā arī ir sava veida brīvās profesijas atbildība, kas ne tikai ietver palīdzību cietušajiem. Tā pauž arī nostāju, kas satur kopā mūsu sabiedrību tās dziļākajā būtībā!

Līdztekus šim sabiedrības kopējās atbildības individuālajam līmenim ārsti Vācijā ar savas ārstu pašpārvaldes starpniecību arī institucionālā līmenī daudz dara iedzīvotāju veselības uzturēšanas jomā.

Dažkārt tie ir likumdevēja uzticēti vai no sociālās atbildības izrietoši uzdevumi.

Diemžēl es nevaru šeit uzskaitīt visas šīs aktivitātes. Taču kā piemēru var minēt Vācijas Ārstu biedrības uzdevumus transplantācijas medicīnas, transfūzijas medicīnas vai ar narkotikām saistīto tiesību jomā.

Šajā ziņā likumdevēji un noteikumu pieņēmēji ir deleģējuši Vācijas Ārstu biedrībai uzdevumu ar vadlīnijām noteikt vispārārstzīto zināšanu līmeni medicīnas zinātnē.

Turklāt Vācijas Ārstu biedrība izstrādā vadlīnijas un ieteikumus daudzās citās jomās, kā arī ar savas Zinātniski konsultatīvās padomes un Vācijas Ārstu asociācijas biedrības Ētikas komitejas iesaisti sniedz daudzus citus augstākās līmeņa ekspertu atzinumus par dažādām medicīnas un medicīnas ētikas tēmām.

Vien garāmejot vēlos pieminēt, ka jau 11.oktobrī mēs kopā ar Zinātniski konsultatīvās padomes priekšsēdētāja vietnieku, profesoru Mihaēlu Halleku (*Michael Hallek*), varēsim iepazīstināt sabiedrību ar fundamentālu atzinumu par „Pēckovida sindromu”.

Starp citu, šie darbi netiek finansēti.

Gluži pretēji: mūsu zinātnisko komiteju locekļi, starp kuriem es vēlos īpaši pieminēt arī Vācijas Ārstu biedrības Pandēmijas padomnieku, savus atzinumus, kas galu galā dod labumu visiem iedzīvotājiem, izstrādātā uz brīvprātības principu pamata. Bieži vien pēc garām darba dienām klīnikās, pētniecības laboratorijās vai praksēs.

Tas nozīmē, ka mēs to visu nedarām tādēļ, ka tas būtu jādara, bet gan tādēļ, ka mēs kā brīvās ārsta profesijas pārstāvji uzņemamies atbildību par indivīdiem un par visu sabiedrību kopumā.

Dāmas un kungi, to vajadzētu paturēt prātā tiem, kas vai nu ideoloģisku apsvērumu dēļ – un šeit es citēšu kādreizējo federālo veselības ministri: „Mēs gribam pielikt punktu profesionālās brīvības idejai!” – vai kuri ir gatavi piekrist ārstu profesionālās brīvības zaudējumam sakarā ar tiesisko regulējumu vai tīri ekonomiski motivētiem noteikumiem klīnikās un praksēs.

Apdraudēta ir ne tikai pati ārstu profesionālā brīvība. Arī ārstu pašpārvaldes institūcijas tiek pakļautas arvien lielākam spiedienam, un tiek ierobežotas to kompetences.

Piemēri tam ir atrodamī medicīniskās kvalitātes nodrošināšanas jomā, kas Eiropas līmenī izpaužas kā pieaugošā Briseles ietekme uz ES dalībvalstu veselības politikas kompetencēm un līdz ar to arī uz ārstu pašpārvaldi Vācijā.

Dāmas un kungi, tādēļ mums ir jāapvieno atskats uz Vācijas Ārstu biedrības 75 gadus garo veiksmes stāstu ar skaidru aicinājumu politiķiem saglabāt, stiprināt un turpināt veidot sevi attaisnojušās ārstu pašpārvaldes struktūras Vācijā.

Izmantojot šo gadījumu, es vēlētos pat spert vēl vienu soli tālāk. Kādēļ gan veiksmīgais Vācijas ārstu profesionālās brīvības un pašpārvaldes sistēmas modelis nevarētu ieinteresēt arī citas Eiropas valstis?

Manā skatījumā daudzās valstīs klātos daudz labāk, ja uz visas sabiedrības interesēm profesionālās brīvības sistēmu varētu eksportēt visā Eiropā.

To, ka šāda pārnese ir iespējama, mēs pierādījām pēc atkalapvienošanās, kad ar visas Vācijas kopējām pūlēm izdevās jaunajās federālajās zemēs ļoti īsā laikā izveidot ļoti labi funkcionējošu kamerās un biedrībās apvienoto profesiju sistēmu.

Tādēļ es ļoti atbalstu Brīvo profesiju asociācijas prasību pēc Eiropas Brīvo profesiju hartas. Mums ir jāizklūst no aizsardzības pozīcijām, un tas būtu pirmais svarīgais solis!

Dāmas un kungi, spēcīgai ārstu pašpārvaldei ir nepieciešami ārsti, kas no visas sirds iesaistās sabiedrības veselības politikas darbā.

Prioritārs Vācijas Ārstu biedrības, kā arī federālo zemju ārstu biedrību uzdevums turpmākajiem gadiem būs jau agrīni parādīt nākamajai ārstu paaudzei, cik daudz prieka un piepildījuma var sniegt iesaistīšanās pašpārvaldē.

Neraugoties uz pieaugošajiem valsts ietekmēšanas mēģinājumiem, mēs joprojām paši varam veidot svarīgus pamatnosacījumus savas profesionālās darbības īstenošanai.

Mēs varam ietekmēt daudzas lietas, mūsu darba saturu, mūsu darba apstākļus.

Un mēs varam panākt, ka tiekam sadzirdēti svarīgās sociālpolitiskās debatēs.

Tas lielā mērā piešķir jēgu un rada gandarījumu.

Ja mums izdosies nodot šo vēstījumu mūsu nākamajai ārstu paaudzei, mums nav jāuztraucas par mūsu pašpārvaldē balstītās profesijas nākotni un profesionālo brīvību.

Pateicos par jūsu uzmanību!